

[Pia Kjærsgaard]

problematikken. Der lød nogle spæde pip fra enkelte partier, men reelt var det kun Fremskridtspartiet, der åbent gik ind i debatten om spørgsmålet, der fortsat optager et flertal i befolkningen.

Denne forespørgsel er derfor i første omgang fremsat af Fremskridtspartiet for at give befolkningen lejlighed til at få oplyst, hvad der rent praktisk kan forventes at ske på flygtningeområdet.

Næste fase for Fremskridtspartiet vil blive nogle konkrete lovforslag, hvis denne debat bekræfter, at der inden for murene her er tilfredshed med den nuværende lovgivning, som den fremstår efter den lovændring, der blev nødvendig efter det voldsomme befolkningspres, der blev lagt på regeringen i 1986.

Besvarelse

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ifølge forespørgslen ordlyd ønsker Fremskridtspartiet at få at vide, hvad jeg kan oplyse om den aktuelle flygtningesituation.

Vi har jo egentlig sagt det hele, og jeg forstår ikke fru Pia Kjærsgaards bemærkninger om, at regeringen og regeringspartierne ikke ville fortælle noget under valgkampen om, hvad vi mente om flygtningespørgsmålet.

Regeringen offentliggjorde efter ministermødet den 11. august det lovforslag om ændring af udlændingeloven, som vi lige har behandlet. Det var forsynet med omfattende bemærkninger, som der var adgang til at sætte sig ind i, og det fremgår klart af disse detaljerede oplysninger, hvad det er, regeringen vil i hele udlændingesagen. Derfor synes jeg, at det er en mærkelig påstand, fru Pia Kjærsgaard kommer med, at man ikke kunne få at vide, hvor regeringen stod. Man fik alt at vide om, på hvilken måde regeringen ser på denne sag.

Jeg skal videre sige, at under Folketingets behandling af lovændringen sidste efterår tilkendegav jeg, at jeg var indstillet på at følge opfordringen om at afgive en årlig beretning til Folketinget om regeringens mål på flygtningeområdet. En sådan beretning vil snarest blive afgivet.

Jeg mener derfor, at jeg som optakt til denne debat kan indskrænke mig til nogle hovedlinjer i forholdene før og efter den ændring af udlændingeloven, som et bredt flertal – herunder med

Fremskridtspartiets stemmer – vedtog for et år siden.

Før lovændringen i 1986 løb udviklingen som bekendt så hurtigt, at vi ikke havde mulighed for på en rimeligt forsvarlig måde at sikre, at vi kun tog imod, hvad man kan kalde »rigtige« flygtninge. Herved forstår jeg udlændinge, som befinder sig i nød på grund af forfølgelse fra et umenneskeligt styres side. Der har hidtil været almindelig enighed om, at vi bør tage imod dem ud fra en humanitær holdning, hvis de befinder sig i en faktisk utryghedssituation på den danske grænse. Det er vi i øvrigt også forpligtede til, bl.a. ved vores tiltrædelse af Genèvekonventionen af 1951 om flygtninges retsstilling.

Som bekendt lykkedes det os ganske effektivt at bremse den meget uacceptable udvikling, som kulminerede sidste efterår, ved indførelse af muligheden for afvisning af asylansøgere ved grænsen. Men vi skal i den aktuelle debat være opmærksom på, at vi ikke kan gå længere med hensyn til reglerne om afvisning ved grænsen af asylansøgere uden at komme i strid med vore internationale forpligtelser. Vi kan altså ikke ende med at afvise asylansøgere, der f.eks. kommer direkte hertil med fly fra utrygge lande. Hvis luftfartsselskaber udnytter den situation, vil der naturligvis kunne blive tale om at inddrage landingsrettighederne eller sætte bødebestemmelserne i kraft, men modtage dem skal vi.

Der skal ikke være tvivl om, at det nu engang er Danmark, der inden for rammerne af vore internationale forpligtelser styrer flygtningepolitikken her i landet. Det skal ikke være tilfældige, i øvrigt ofte østeuropæiske luftfartsselskaber, der styrer ud fra rene og skære økonomiske interesser. Der er ingen grund til at tro, at luftfartsselskaberne gør det ud fra humanitære overvejelser.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til familiesammenføringsreglerne, der blev berørt under den forrige debat, og som jo i mange år vil kunne give mange udlændinge adgang hertil. Vi er i regeringen enige om, at der er behov for at overveje en stramning af reglerne, men man må heller ikke her glemme – det vil jeg navnlig sige med adresse til Fremskridtspartiet – at der er grænser for, hvor langt vi kan gå, ikke mindst over for herboende flygtninge. Vi kan som følge af vore internationale forpligtel-